

STEMMER FRA SIDEN INTERVIEW MED: PETER INGEMANN

STEMMER FRA SIDEN er en artikelserie i STOF, som har fokus på mennesker, som ikke arbejder på rusmiddelfeltet, men som besidder en særlig viden og erfaring. De befinder sig 'ved siden af' som pårørende eller er kommet ud på 'den anden side' efter et tidligere problematisk brug af stoffer eller alkohol.

”En verden uden selvironi er et farligt sted”

Vi kender Peter Ingemann som tv-vært på programmer som 'Hammerslag', 'Størst' og 'Ingemann og hovedstaden', hvor hans gode humør og evne til at tale med alle mennesker brænder igennem på skærmen. Hans far havde samme evne og var vellidt af alle, der kendte ham. Men indeni led han på en måde, som han følte, kun alkohol kunne lindre.

AF KARINA LUISE ANDERSEN

Karina Luise Andersen er
cand. mag. og redaktør på STOF

I 2010 udkom bogen 'Ingemanns land' af Peter Ingemann, hvori han fortæller om sin barndom og ikke mindst om faderens store forbrug af alkohol, der prægede Peters barndom på alle måder. Bogen handler om et alvorligt emne, men er skrevet i samme både seriøse og optimistiske ånd, som seerne er vant til, at Peter Ingemann har på skærmen.

"At skrive bogen var simpelthen terapi for mig, og når det er sagt, så synes jeg også, det er en skidegod historie. For jeg ville gerne fortælle, at man ikke nødvendigvis er dømt til undergang, fordi man har haft en voldsom opvækst. Selvom guleroden har jord på sig, så kan den faktisk smage ret godt, og selv i de værste stunder er det muligt at komme ud på den anden side som et forholdsvis helt og virksomt menneske," siger Peter og understreger, at han godt ved, at hans måde at se og gøre tingene på ikke er den rigtige for alle mennesker. Han ved også, at selvom han er kommet ud på den anden side som et velfungerende menneske, så har det præget ham meget at have en barndom med en uforudsigelig far, der i perioder var ædru og i andre perioder havde store alkoholpromiller i blodet døgnet rundt.

"Min far var virkelig et fantastisk menneske i sine ædru perioder, men det gjorde også, at jeg både som barn og voksen gik og frygtede, hvornår det ville begynde at gå ned ad bakke igen. Jeg plejer at sammenligne det med, når skoleelever skulle straffes med spanskrøret af skoleinspektøren i gamle dage. Det værste for børnene var ikke at skulle have de her tæsk, næh, det var, at de fik at vide, at "på tirsdag kl. 10 skal du indfinde dig på inspektørens kontor"" forklarer Peter og fortsætter:

"Så når min far havde det allerbedst, kunne jeg ikke rigtig nyde det og slappe af, for jeg gik rundt med et stort sort hul i maven og tænkte: "Uha, nu er det gået godt i fjorten dage – gad vide, hvornår det går galt igen?"

Usikkerheden følger med som voksen

Man skulle ikke umiddelbart tro det, når man ser Peter Ingemann på tv. Eller når han folder sig ud på de sociale medier med ytringer, der gerne provokerer, fordi han ønsker at medvirke til offentlig debat med nuancer. Men barndommen med faderens store alkoholforbrug betyder, at Peter også som voksen lider af stor usikkerhed og problemer med lav selvtilid.

"Det er noget, jeg kæmper meget med. Som barn havde jeg en grundfølelse af, at jeg, min søster og min mor var ligegyldige. Og uanset hvad så tror jeg da, at den, der havde det allerværst, var min far, men det kan man jo ikke rigtigt bruge til noget som barn. Han kom ikke til skolefesten, fordi han var pissestiv, eller også kom han, og så var det meget pinligt. Han var fuld juleaften, når vi endelig skulle hygge os, og alt sådan noget ... Det etablerede en grundlæggende følelse i mig af, at jeg ikke var god nok og ikke nok værd til at blive set," fortæller Peter og fortsætter:

"Men hvis min far var i live i dag og hørte det, så ville han bryde grædende sammen og sige: "Jamen, det er noget forbandet sludder, fordi jeg så jo det hele, og jeg var stolt af det hele." Han kunne bare ikke stå distancen som far 365 dage om året, og det gjorde, at jeg fik et traume, som vil følge mig resten af livet."

Peters far er desværre ikke i live i dag, for han tog sit eget liv i 2002. Han havde tidligere gjort nogle mere eller mindre halvhjertede selvmordsforsøg, men denne gang havde han skudt sig selv og gjort en definitiv ende på sit liv. Peter kalder selvmordet for faderens barmhjertighedsgerning over for familien, og det er der indimellem nogle, der bliver forargede over, at han siger.

"Det er jo på ingen måde, fordi jeg vil opfordre til selvmord, for det skulle jo aldrig være kommet dertil, at min far så det som eneste udvej. Han skulle have haft hjælp. Men jeg tror simpelthen, at han har sagt: "Mit hoved er for ødelagt, og nu kan jeg ikke styre det mere, men jeg kan styre at tage denne her revolver og slukke lyset." Han efterlod en besked til os om, at han elskede sine børn over alt på jorden, og at det ikke var deres skyld. Det har også gjort, at jeg aldrig har haft skyldfølelse, selvom hans selvmord stadig påvirker mig og altid vil gøre det. Men det er alligevel en byrde, jeg bærer på i én eller anden grad resten af livet."

Peter forklarer, at den store usikkerhed, han kæmper med, handler om, om han slår til som menneske, som ægteemand og især som far, for det er utroligt vigtigt for ham. Og så har han det svært, når han skal præstere i situationer, hvor der er stilhed, og hvor folk forventer noget helt konkret og planlagt af ham. Det kan være at holde en tale eller skulle sige noget efter et manuskript på tv. Han vil meget hellere være i kaos og med plads til spontanitet uden klare forventninger. Det

var sådan, hans barndom var, og det er det, han kender og ved, hvordan han skal færdes i. Han kalder det at lide af "mental klaustrofobi".

"Prop mig gerne ind foran rullende kameraer i en russisk natklub, hvor de leger en sjov leg med russisk roulette med strømpistoler i panden. Men at skulle banke på et glas og sige: "Velkommen allesammen her", ja, så er jeg lige ved at sige en dårlig joke om, at så vil jeg hellere skyde mig selv," siger Peter og griner med fuld bevidsthed om, at sådan en udtalelse indeholder den galgenhumor, som han ved, at andre nogle gange kan have det svært med. Men det er samtidig også den, der – sammen med hans mors støtte gennem barndommen – i virkeligheden har været med til at redde ham fra at gå i spåner.

En pinlig far på den gode måde

Humoren har været et vigtigt redskab for Peter gennem hele livet, og han understreger, at et humoristisk livssyn for ham ikke er en modsætning til at være saglig og seriøs om alvorlige emner såsom alkoholproblemer og selvmord. Tværtimod.

"Så længe humor og selvironi er primus motor for ens tilgang til livet, så formår man som regel at overkomme selv de mest tragiske og alvorlige ting på en sund måde. Særligt selvironi gør én til et rummeligere menneske, som kan acceptere fejl og nuancer hos både sig selv og andre mennesker frem for at søge efter 'det perfekte', som mange unge mennesker i dag særligt døjer med," mener Peter og fortæller, at han derfor også går meget op i at give evnen til at se humoristisk på tingene videre til sine børn. Det er vigtigt for ham at være en god far og at gå foran som eksempel på, at man kan klare meget, hvis man lærer at sænke skuldrene og lade humoren få plads.

"Jeg håber, at jeg har givet mine børn både vid og vildskab og en evne til både at provokere og blive provokeret og ville debattere. Men vigtigst af alt håber jeg, at jeg har givet dem en tryk, rolig og kærlig tilværelse og en humoristisk tilgang til livet. Jeg har nok på nogle måder været for meget curlingfar, men det er jo ikke, fordi jeg hellere ville have hældt isvand i hovedet på dem for at hærde dem. De har haft det godt," griner han.

Peter fortæller også, at det er utroligt vigtigt for ham at komme til tiden og være sikker på at være der, når hans børn har brug for ham. Han kalder sig selv "nærmest fascistisk", når det gælder om at være punktlig – og ikke mindst, når det drejer

Foto Oliver Ingwersen/TV 2

”Så længe humor og selvironi er primus motor for ens tilgang til livet, så formår man som regel at overkomme selv de mest tragiske og alvorlige ting på en sund måde.”

sig om ansvarlighed i forhold til økonomi. Det er en afgørende faktor, at hans børn ikke skal opleve den konstante uro og usikkerhed, som Peters far bragte ind i sine børns liv med fuldskab, tvangsauktioner og manglende stabilitet.

”Når mine unger skulle hentes kl. 13, så var der jeg fem minutter i, ikk? Og jeg er aldrig mødt beruset op til klassefester eller forældremøder eller sådan noget, som det var normen, at min far kunne finde på. Jeg har aldrig været bange for at være en pinlig far, for det er jeg helt sikkert, jeg har været ligesom alle andre fædre, og det er også en del af opdragelsen,” griner Peter og fortsætter: ”Men de skulle i hvert fald ikke opleve, at jeg var pinlig på grund af alkohol eller utilregnelighed.”

Peter har også været meget bange for, at hans børn skulle opleve, at regningerne ikke kunne betales. Hans fars økonomiske problemer påvirker stadig Peter den dag i dag.

”Under finanskrisen ejede min kone, Trine, og jeg på et tidspunkt to huse på samme tid og var ved at gå ned økonomisk. Det vil jeg aldrig nogensinde prøve igen. Jeg tænker enormt meget over plan A, B, C, D, hvad sker der i morgen?, og hvad sker der næste år? Og jeg er allerede begyndt at tænke på min pension, for jeg har været 20 år på tv, og det er lang tid i min branche, så jeg har nogle exitstrategier i hovedet. Og alle de tanker hænger sammen med, at jeg ikke vil give hverken mine børn – eller min kone og mig selv – en urolig tilværelse.”

Den sociale arv brydes lidt efter lidt

Peters far var iværksætter og forretningsmand til fingerspidserne. Han var altid arbejdsom. I lange perioder var han ædru og effektiv, og i andre perioder var han ikke. Men han var altid fyldt med gode idéer og evnen til at føre dem ud i livet. Han havde mange store succeser, men også indimellem nogle store fiaskoer. Men de, der arbejdede sammen med ham eller kendte ham som ven, holdt meget af ham. Han befandt sig allerbedst, når han var ædru og sammen med familie og venner, og han rummede alle typer mennesker. Folk, der kunne have svært ved at passe ind andre steder, tog han under sine vinger og gav dem en plads i familien. Nogle af dem tog han med hjem fra værtshuset, som var der, han søgte hen i sine mørke perioder, hvor han havde brug for at være i fred og selvmedicinere med alkohol.

”Rummelighed er et tveægget sværd. Nogle gange, når min far havde alle mulige typer med hjem, havde jeg lyst til at sige: ”Far, behøver vi at

være SÅ rummelige? Kunne vi ikke bare sidde og spille ludo?” siger Peter.

At hans far havde så stort et hjerte for så mange og inddrog flere af dem som en del af familien, har givet Peter en god sans for mennesker med på vejen, høj som lav, og en evne til at tale med alle. Men selvom det har givet ham både menneskelig indsigt, farverige minder og gode historier at fortælle, så gav det også uro i barndomshjemmet og indimellem nogle voldsomme oplevelser, som var svære for et barn at forholde sig til.

”Altså, jeg er da taknemmelig for rigtig mange af de oplevelser, jeg har haft, også de der vilde, vilde oplevelser, men det har også været for intenst nogle gange. Men jeg synes alligevel, vi i vores tid mangler lidt af den rummelighed i dag over for forskelligheder og forskellige meninger, som min far havde. Selvom det godt kan være, det får mig til at lyde sådan lidt gammel-onkelagtigt at sige sådan,” griner Peter.

Peters far samlede ikke kun mange typer af venner. Også kvinderne var begejstrede for ham, og dem var der en del af i hans liv. Også mens han var gift med Peters mor. Men én kvinde i hans liv prægede ham i en grad, som var ødelæggende for ham og en hovedårsag til hans behov for at selvmedicinere med alkohol.

”Når min far havde det allerværst, så råbte han ad sin mor i søvne. Hun havde udsat ham for overgreb hele hans barndom. Hun var både voldelig over for ham og udnyttede ham også følelsesmæssigt,” fortæller Peter.

”Den sociale arv er lidt ligesom at destillere whisky, ikk? Årgangen bliver forhåbentlig bedre og bedre for hver gang,” konstaterer Peter og fortsætter: ”Min far tog en del af kampen og brød med noget arv, for han begik aldrig overgreb på sine børn. Og jeg håber, jeg også har taget de kampe, der skal til, så mine børn får en anderledes barndom end min og i det hele taget ikke får ret meget at kæmpe med.”